

[Tinning]

noget i retning af, at regeringen vil gå ud og købe nogle gamle villaer og nogle andre private ejendomme og så lave ungdomsboliger, og vi har fået at vide, at det også drejer sig om støtte til indkvartering på skolehjem, når de unge skal undervises andre steder i landet end dér, hvor de oprindeligt havde forestillet sig det. Jeg er udmærket klar over, at det selvfølgelig ikke kan blive umådelig konkret og detaljeret, men jeg vil godt vide, om undervisningsministeren overhovedet kan sige noget om, hvor stort et omfang man forestiller sig dette skal have.

Jeg frygter – og det var den frygt, jeg godt ville have afkræftet – at dette drejer sig om en udbygning af vejledningen, koordineret med bl. a. arbejdsformidlingens erhvervsvejledning og udviklingen af de mobilitetsfremmende ydelser, med den konsekvens, at man kommer til at sende ret mange unge rundt omkring i landet for at få en uddannelse inden for det område, hvor der nu måtte være plads. Jeg synes, at der er grund til at have den frygt, fordi regeringens, eller undervisningsministerens grundholdning i hvert fald er, at de unge må vise vilje til at udnytte de uddannelsesmuligheder, samfundet stiller til rådighed.

Det kan kun forstås sådan, at når de skal vise vilje, skal de også sige ja til f. eks. at tage andre steder hen i landet. Hvor stort et omfang forestiller undervisningsministeren sig at den slags ferie midt i skoleåret vil få?

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Lawaetz' sidste indlæg bekræfter kun min teori om, at hr. Lawaetz nok ikke har læst forslaget. Der står i bemærkningerne: det øgede personalebehov i kommunerne som følge af gennemførelsen af forslaget skønnes at ville komme til at svare til ca. 58 *fuldtidsstillinger*. Dermed er ikke sagt, at hver kommune skal have en hel person, man kan faktisk godt have en tredjedel, en fjerdedel, en halv person rundt om i kommunerne. Dermed et svar på, hvor tallet kommer fra.

Hr. Tinning spørger mig, i hvilket omfang der vil blive tale om at tilbyde unge uddannelsespladser andre steder i landet. Det er lidt svært at svare på i dag, fordi vi endnu ikke har nogen viden om, hvor de ledige pladser er. Jeg finder det rimeligt, hvis vi har vores kapacitet f. eks. i Københavnsområdet

fuldt optaget, mens der er ledige uddannelsespladser andetsteds i landet, at vi så siger til de unge: I kan få en uddannelsesplads dér og dér, og I kan få en skolehjemplads dér. Det finder jeg ikke er nogen tvangsforanstaltning. Jeg synes, det er et rimeligt tilbud at give de unge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det den 11. februar 1982 nedsatte udvalg vedrørende lovforslag til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om foranstaltninger vedrørende lære- og praktikpladser og om ændring af lov om lærlingeforhold og lov om erhvervsfaglige grunduddannelser.

(Lovforslag nr. L 179. Fremsat 31/3 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Nørgaard Sørensen (S):

En vigtig del af bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden er naturligvis fremskaffelse af lære- og praktikpladser for at sikre, at unge ikke tvinges ud af et uddannelsesforløb. Allerede sidste forår indgik regeringen som bekendt to aftaler, én med de kommunale organisationer og én med det private arbejdsmarked. Formålet var at tilvejebringe det nødvendige antal lære- og praktikpladser, og det lykkedes også for den offentlige sektor at opfylde sin del af aftalen, men det lykkedes ikke for den private sektor, så langtfra, og derfor er det naturligvis nødvendigt med lovgivning på området.